Ч. 223 Четвер 3 (15) жовтня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвіка Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Конець торжеств ювілею унії берестейскої.

По цілім ряді торжественних обходів 300-літного ювілею унії берестейскої в цілім нашім краю, по селах і містах, в котрих брали участь несчислимі товпи народу та духовеньство обох обрядів, відбуло ся у Львові в послідних трех днях торжественне закінченє того ювілею, котре своєю величавостию перевисшило всї дотеперішні церковні обходи. Участь народу, духовеньства і взагалі всїх верств нашої суспільности без ріжниці віроісповіданя і народности в тім церковнім сьвяті була така велика, якої ще у Львові не бачено. Особливо вчерашне закінченє ювілею випало величаво, тим більше, що той день був сьвятом Покрова Пр. Богородиці, в котре кождого року збирає ся тисячі народу навіть з далеких сторін на сьвятоюрскій горі.

Вже вчасним ранком, бо від 5-ої години розпочали ся церковні обходи від читаних служб Божих в церкві і на дворі для вірних, що залягли майже цілу площу сьв. Юра. О годині 7-ій рано виголосив з балькона Василиянин о. Скоробогатий проповідь до народу, а о годині 10-ій розпочала ся архієрейска служба Божа. Службу відправив Є. Ем. кардинал Сембратович в сослуженю крилошан митрополичої капітули та в присутности Впреосьв. архієпископів Северина Моравского та Ісаковича і відпоручників капітул станїславівскої і перемискої. На богослуженю явили ся представителї властий. Перед царскими воротами займили місце на приготовлених сидженях Є.Е. п. Намістник кн. Санґушко, Є. Е. Маршалок краєвий ґр. Ст. Бадені, Є. Е. Президент висшого Суду краєвого др. Александер Тхоржницкий, Віцепрезидент краєвої Ради шкільної др. Мих. Бобжиньский, Віцепрезидент краєвої Дирекциї скарбу, др. Вит. Коритовский, радник Двора ґр. Лось, радник Двора п. Ів. Ґільд, шеф бюра президияльного Намістництва п. Густ. Мавтнер, члени Видїлу краєвого пп. заступник Маршалка краєвого п. Ант. Хамец, др. Фр. Гошард, др. Йос. Верещиньский, Едвард Єнджейович, Тад. Романович, др. Дамян Савчак, Віцепрезидент висшогу суду краєвого др. Ів. Дилевский з радниками суду, Президент суду краєвого др. Едв. Бавх, начальний директор почт і телєґрафів радник Двора п. Ів. Сеферович, директор зелїзниць державних радник Двора п. Альфред Дейма, радник Двора і директор полиції п. Володисл. Кшачковский, сенат Университету і збір професорів, президент міста Львова др. Малаховский, перший віцепрезидент міста п. Шаер і делеґати міста з відзнаками та богато урядників і публики, що щільно виповнила прибрану гарно зеленею і коврами церков. Була також п.Намістникова кн.Конст. Санґушкова.

По євангелию вийшов Є. Ем кардинал Сембратович перед царскі ворота і виголосив проповідь о значіню сьвята Покрова Пр. Богородиці.

По проповіди відправляло ся дальше архієрейске богослуженє, в часї котрого співав хор питомців. Богослуженє закінчило ся о 12-ій годині, почім наступив молебень за Сьв. Отця, Цісаря і Цісареву, а вкінци удїлив Є. Ем. Кардинал апостольского благословеньства всїм присутним.

Перед церквою стояли через цїлий той час товпи вірних, що прибули до міста з процесиями. До зібраних промовив з балькона митрополичої палати ігумен о. Шептицкий.

По полудни відправлено вечерню, по котрій наступив обхід з сьв. Тайнами а Є. Ем. Кардинал удїлив цїлковитого відпусту.

Вечером заясніли сотками сьвітел церков сьв. Юра, мешканя катедрального духовеньства, палата митрополича, духовна греко-кат. семинария і заведенє монахинь Сакре-Кир, положене по противній стороні площі сьв. Юра. В часї тої ілюмінациї ще до пізної ночи напливали до церкви побожні. О годині 6-ій вечером зачали ся з'їздити гості запрошені на обід до кардинала-митрополита. В обіді взяло участь 80 осіб, між ними крім Є. Е. п. Намістника кн. Санґушка і Є. Е. Маршалка краєвого ґр. Стан. Баденього були представителї духовеньства і всїх властий державних, автономічних і войскових. В часї обіду сьпівав хор питомців.

Годить ся ще піднести, що молодїж шкільна була вчерашного дня вільна від науки і брала участь в торжественних богослуженях.

Промова пос. Вахнянина

підчас дебати над пильним внесенем пос. Леваковского дня 7 жовтня с. р.

Лиш нерадо мішаю ся до теперішної дебати, тим більше нерадо, що мушу справити не одно, що тут вчера піднесено. Застерігаю ся при тім против закиду, мов би то я обняв

ТОНЯ.

Образок з американьского житя
Евелина Малькольма.

(Конець).

Так минуло лїто а листє на деревах зачинало червонїти. Сердечний Джон стояв в садї і задуманий споглядав на стару яблїнку, але на душі у него була Тоня, як досить часто в послідних часах.

— Хотїв би я знати, чи він таки по щирости з нею думає... сказав він похитавши головою — правда, що він остаточно не посупув ся дальше, а був супроти бідної дївчини лиш делїкатний і чемний, та й не єго вина, що з него таки хороший мужчина... а ось і він сам іде... гей, мастер Ґраттон!

Заликаний кивнув рукою на поклін і прийшов близше.

— Я дуже рад, що застав вас дома — сказав він — я дістав нинї лист від мого батька, котрий пише менї, щоби я приїзджав, а я так рад би тут лишити ся, бо полюбив сї сторони.

— Отже поїдете, що? Чи не хочете женити ся? — спитав Джон і спустив очи в долину та вдивив ся в свої шкапові чоботи.

— Женити ся! — повторив Ґраттон усьміхнувшись. — Певно що нї, але чому ви то питаєте ся?

— Скажу вам то потім, але насамперед мушу знати, чи не маєте якої дївчини в Нюйорку, або деинде, котра би вас близше обходила.

— Нї, не маю.

— А Тоня — говорив фермер дальше, підчас коли на єго лици проявило ся якесь зацїкавленє — вас нїчого не обходить?

Молодий мужчина якось змінив ся, не знав зразу що на то сказати, а відтак подав фермерови руку.

— Певно, що обходить — відповів він щирим голосом. — Коби я так був богачем, то післав би єї до Европи, щоби там учила ся сьпіву і виобразувала ся на велику сьпівачку. Она незвичайний талант, інтересна, красна.... і наконець я єї люблю.

— Але не на то, щоби з нею женити ся?— випитував Джон прижмуривши очи, підчас коли єго уста при сїм питаню задрожали.

— Нї, — відповів Ґраттон спокійно — она зробила на мене велике враженє, коли я єї першого вечера пізнав. Отверто сказавши, я й думав о тім, щоби єї взяти собі за жінку, і як би я не був довідав ся, що єї батько...

.... був мулятом — доповів Джон не без огірченя — то змінило річ... ну говоріть тепер дальше, молодий чоловіче.

— А так, то відвело мене від того, бо то була би річ неможлива; але хоч і як я Тоню полюбив та хоч і як менї тяжко приходить ся розлучати ся з нею, позістануть наші відносини все-таки лиш родом товаришованя...

— Дайте менї спокій з якимсь вашим товаришованєм — перебив єму фермер — скажіть менї таки по просту так, щоби я то зрозумів.

— Ну, то значить такі чувства, які має ся для милого приятеля, для сердечного товариша....

— Вже вас розумію, що хочете сказати, та й вкінци не можу вам брати того за зле... але бідна Тоня, то не добра для неї істория. На всякий случай ви би могли бодай одно зробити для неї — говорив фермер дальше придушеним голосом — ідїть бодай зараз

— Та же мушу ще попращати ся з нею — сказав на то Ґраттон змішаний.

— Та на що? Лїпше так, без пращаня!

— Та бо хочу їй ще сказати, що...

— Не кажіть нїчого, он там дорога

На то годї було що сказати і молодий мужчина подав лиш мовчки руку Джонови, котрий як би прибитий стояв під яблїнкою; зівяле листє спадало легенько на него, а він того і не чув.

А Тоня? Саме коло того місця, де стояли оба мужчини, любила она дуже часто там сидїти та держачи книжку в руцї читати з неї поволи слово за словом як мала дитина, не встидаючись того, що не уміє, бо високі корчі заслонювали єї від тих цїкавих, котрим она була би нерада. Крім того було їй тут дуже догідно в тїни густої зелени, де навіть було й віконце, крізь котре могла она як миш з нори видїти прочий кусень землї.

Тут сидїла Тоня скулена, як що дня своїм звичаєм, коли Джон прикликав до себе молодого чужинця. Они стояли лиш на кілька кроків далеко від неї, а на дворі так було тихо, погода така красна і спокійна, що она могла

ролю прокуратора або оборонця правительства або виновачених тут старостів. Хочу лиш вис. Палаті, котра має незадовго видати свій вирок в сій справі, показати і відворотну сторону образу, який тут вчера і нині змальовано так чорними красками. Обмежу ся при тім лиш на случаї в перемискім повіті. Отже представте собі річ так:

Від кінця галицкого сойму в половині лютого сего року (отже в часї сїмох місяців) скликав посол на сойм краєвий, Стефан Новаковский 59 зборів виборців, щоби, як сказано, зложити перед своїми виборцями справу зі своєї парляментарної діяльности. З того числа зборів було всего 3 публичних. Прочі 56 були збори мужів довіря, а з тих далеко більша часть, яких 30 таких зборів, о котрих староство в Перемишли немало навіть відомости, що они відбудуть ся. (Слухайте! Слухайте!) Ті дані виймаю із власного справоздання посла Новаковского, котре то справоздане зложив він дня 26 вересня с. р. на зборах руских радикалів у Львові. Він каже між иншим (*читає*):

„Мимо того — наводжу то дословно — що перемиске староство противдїлає на кождім кроці нашій радикальній пропаґанді, рух радикальний в перемискім повіті росте що-раз більше, а на доказ того наводжу то, що ми в послїднім півроці мимо всяких заказів відбули 59 зборів (*веселість*), і що наші прихильники відсиділи 268 днів арешту за то, що они в тих заказаних сходинах брали участь“. (Пос. Пернерсторфер: Заказаних?) Бо не повідомлено о них.

Отже в цїлій справі не розходить ся о справоздання, лиш, як то сам пан посол на сойм краєвий каже, просто о радикальну пропаґанду, котра певно що не має на оці добра народу, тим менше краю і держави.

Пос. Новаковский не потребував скликувати аж 59 зборів виборців (Пос. Пернерсторфер: А то славно!) — так, то славно — щоби своїм виборцям здавати справу з своєї діяльности в галицкім соймі. Єго діяльність в соймі зовсїм не була видатна. Она обмежала ся на коротку бесіду в справах шкільних, на бесїду в справі подій при виборах в Снятинї і на пять інтерпеляций.

З тим міг він був упорати ся, коли не на одних, то на двох, трох зборах виборців. (Пос. Пернерсторфер: То нечувана річ критикувати то! То прецї єго річ! — Пос. Копиціньский: То суть ті, що домагають ся свободи! Дайте-ж єму виговорити ся! — Пос. Пернерсторфер: Я не відбираю єму слова!) Ну так, то єго річ. А яких змагань придержує ся радикальна партия в Галичинї? Атеїзм, суспільний переворот, а коли-б було можна, то і комунїзм. (Пос. Пернерсторфер: Посол Леваковский комунїст?) Я не говорю о послї Леваковскім, лиш о послї Новаковскім. Супротив того мусить кожда власть, ба цїла суспільність горожаньска уважати ся управненою ужити відповідних средств.

Признаю то, що право зборів буває денеде нарушуване, але з другої сторони і надуживають права зборів.

Коли поставити ся на становищи партийнім, то виглядає справа так, мов би то всї сили на сьвітї сполучили ся против селян: тоті бідні хотять і для себе конституцийного права, а такі цікаві, як они, хотять довідати ся, що діє ся в сьвітї, стремлять до просьвіти, аж ось один або другий староста стає їм в дорозї.

Але, судячи обєктивно, мають ті збори зовсїм иншу ціль. То єсть на скрізь нездоровий а при тім і штучно викликаний рух. Він не іде народови з душі, він має свою причину деинде. (*Потакуваня*). Прецї на таких зборах публично — що діє ся на сходинах, того не знаю — ставлять питане, чи не було би порадно відновити йосифиньский патент против духовеньства, чи не було би порадно державні домени розділити межи нарід? (Слухайте! Слухайте!) А при тім всякий авторитет мішають з болотом, та й зневажають голову рускої церкви. Тай селянинови відбирають єго релїґію, єго віру. (Дуже слушно!) Бодай старають ся захитати єго в сїм напрямі. Та-ж говорять селянам, що н. пр. сьвята Евхаристия єсть обманьством попів.

Не селяни устроюють ту підсподну течію, не селяньскі посли. Все то викликують специяльно, молоді, загонисті радикальні аґенти. Они то колотять народом, щоби у мутній водї ловити рибу.

Що европейский „інтернационал“ робить у фабричних краях в Австриї з робітниками, то хотять наші радикальні елементи робити з бібним селяньством. Але нарід, Богу дякувати, іде своєю дорогою. Він, що правда, жадає для себе социяльних реформ, жадає полекші в неодних материяльних тягарах, рівномірного їх розділу, але він не хоче іти рука в руку зі згаданими радикальними елементами.

Нарід уміє добре розріжнити, хто домагає ся єго реального добра і підпирає єго та хто за тим встоює ся. Я думаю, що він і скоро провидить, що цїлий той згаданий рух стремить до зовсїм иншої цїли, до зведеня народу на блудну дорогу. А коли тут і там ставлять ся радикальному рухови природні запори, то ми не можемо против того протестувати.

З тих коротких виводів нехай собі вис. Палата виробить переконане, що в даній хвили розходить ся не так о заказ зборів, котрі мають на цїли просьвіту і добро селян, як радше о то, щоби радикальні струї не баламутили наш нарід. Ми рускі посли виступали в сїй Палатї тільки разів за підпиранєм селяньских інтересів, і я думаю, що то єсть нашою задачею а не тих молодих людий, котрі лиш нїби то представляють ся приятелями народу.

Перегляд полїтичний.

На вчерашнім засїданю комісиї буджетової ухвалено против предложеня правительства одну катеґорию платнї учителїв шкіл середних у всїх містах в сумі 1400 зр. Правительство предкладало для Відня 1400, а для прочих міст 1200 зр. Ухвала запала 17 голосами против 7. Сею ухвалою зазначило ся становище нїмецкої лївиції супротив правительства.

Праґска Politik нотує чутку, що молодоческі посли з виїмкою малої ґрупи готові вже в недалекім часї попустити зі своєї опозициї.

З Берлина доносять, що Шишкін має бути на певно іменований російским міністром справ заграничних. Він був вчера на обідї у цїсаря Вільгельма а відтак зробив візиту канцлерови Гогенльогому і поїхав до Петербурга. — Ґен.-ад'ютант царя Ріхтер мав сказати, що гостина царя в Парижи мала зовсїм мирний характер і заперечив чутку о новій стрічи царя з нїмецким цїсарем.

Новинки.

Львів дня 14 жовтня 1896.

— **Є. Е. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Баденї виїхав вчера вечером до Кракова, звідки поверне в пятницю рано.

— **П. Володимир Левицкий,** нотарияльний кандидат в Станиславові, іменований нотарем в Винниках коло Львова.

— **Товариство „Львівский Боян“** оповіщує, що дня 16-го с. м. розпочинає по двомісячній перерві вакацийній вправи мішаних хорів. Вправи розпічнуть ся о годині 8-ій вечером в комнатах „Рускої Бесїди“ (ринок ч. 10), де і нові члени можуть вписуватись.

— **Товариство ґімнастичне „Сокіл“ у Львові** устроює дня 3-го падолиста с. р. в великій сали „Народного Дому“ вечерок з танцями. Дохід з ве-

---

розуміти кожде слово. Слова, які она тут почула, були для неї як би вироком смерти, бо то й був вирок смерти для єї серця. Нараз взяла єї сильна дрож, почула ся невисказано нещасливою, закрила собі поблїдле личко руками і закусила губи так сильно, що аж кров з них виступила. Ще лиш раз підняла очи, коли дорогий єї серцю щезав поволи на дорозї, відтак вибухнув єї біль з цїлою силою і она відозвала ся в превеликім горю: Господи, дай менї умерти!

Тоня все ще сидїла на тім самім місци, коли міс Марі стала єї кликати. То єї опамятало. Нікому не треба знати про єї смуток і для того хотїла обтерти собі сльози, але коли потерла ся по очах, були они сухі, лиш за то тим більше пекли єї.

Міс Марі як-раз пекла, а печеня була незвичайно важна річ для тої важної душі. Она була як звичайно при тім дуже роздразнена, білий чипочок на голові зсунув ся їй на бік і також білий ковнїрик пігнув ся, коли она так порала ся то коло печи то коло кухонного стола.

— А що, Тоню, може не удали ся менї мої колачі? Скажи менї лиш, чи они не красні? Ще би могли порівнати ся з вашими малаями у Вірджінії, що може нї, Тонечко?

— Та я гадаю, чому би нї — відповіла Тоня і на силу усьміхнула ся сумовито, але по єї тїлї пішов студений як лїд холод.

— Можу таки похвалити ся ними — говорила міс Марі. Лагодь же до вечері а я закличу Джона, але що тобі Тонечко? Ти може чого слаба? Ти така блїда як стїна.

— Менї чо'сь студено, лиш трошки студено, але то промине — відповіла запитана.

— То така вже пора. Незадовго настане зима.

Тоня повела очима по дворі, де вже цїла околиця виглядала по осїнному і повторила поволи, як би у тих словах була якась глубша гадка: Таки так незадовго настане зима. — Підчас вечері Джон не спускав ока із своєї вихованки. Тоня, що правда, не була така, як звичайно, але бо она сама казала, що чогось не здорова, а відтак.... та-ж і сестра казала так само, а она прецї знає ся лїпше на молодих дївчатах, як він. О тім, що не було гостя, котрий приходив що вечера, нїхто не згадував, лиш міс Марі не могла вже видержати і спитала:

— Що то стало ся, що пана Ґраттона нинї не було? Ти знаєш, Джон, що то такого?

— Нї, не знаю — відповів фермер вимиваючи і глянув зпід ока на Тоню, котрій уста від горя задрожали. — Она певно не здогадує ся нїчого, бо плакала би так само, як плачуть другі женщини, коли їм чогось гірко — подумав собі Джон і від того аж лекше єму стало.

Тоня була сего вечера ще щирійша для своїх добродїїв як звичайно. Коли наливала чай до чарок, сперла ся легенько своєю дрібною ручкою Джонови на плече, а коли міс Марі пішла опісля по свою панчоху, наложила Тоня єго люльку, сїла собі коло него і слухала уважно кожде єго слово. Сама майже й словом не відозвала ся.

Нараз глянула від Джона на Міс Марі і сказала, що їм щось засьпіває. Стала сьпівати непевним голосом стару пісню: „Моя вітчина в Кентекі“ і що-раз сумнїйше неслась красна мельодия з єї груди, аж навіть фермерови сьлози показали ся в очах і покотили ся долї лицем. Коли Тоня скінчила сьпівати послїдну строфу, сказала, що піде вже спати, і сказала їм обоїм „добра ніч!“ Прийшовши до своєї комнатки, впала на колїна і стала молити ся, тихо і щиро як правдива Християнка. Помолившись встала а на єї лици видко було спокій повен покори. Висунула шуфлядку в низонькій шафочці і виймила з неї всї свої дрібенькі скарби. Не богато було того, але тим більшу мало то у неї вартість, а тепер нараз они вже їй не були потрібні, той в синім аксамітї молитовник, той годинник з ланцушком, той новий капелюх з красними, штучними цьвітами і та прекрасна, шовкова хустка. Розділила весь свій маєток на дві части і до кождої причепила карточку. На одній було написано „Для Джона“, на другій „Для Марі“. При тім їй аж нїби якось лекше стало. Відтак на пів розібрана положила ся на постїль і з отвертими очима дожидала, коли стане свитати.

На другий день рано пробудив ся Джон і став собі якось неясно пригадувати подію з минувшого вечера, та протирав собі очи.

— Щось так менї здає ся, як би менї снило ся.... нїби десь увійшла Тоня і менї здавало ся, що она мене поцїлувала.... ох, тоті дурні сни!

Але Джон побачив незадовго, що то не був сон. До єго подушки був причіплений маленький лист, котрий написала Тоня власно-

черка призначений на будову власного дому „Сокола“. Вступ від особи 1 зр. зр. 50 кр., а для членів 1 зр.; для родини (4 особи) 5 зр. Стрій для пань народний або вечерковий, для панів сокільний або балевий. Вступ лише за оказанем запросин. Початок о годині 8-ій вечером.

— **Іспит з рахунковости державної** і загальної зложив п. Михайло Бабій, народний учитель.

— **Батько і син втопили ся.** Плавники Яків Данилів і его 15 літний син Дмитро їхали в середу сплавом з Буковини до Румунії, але коло Цурину дісгали ся незнаним доси припадком під сплав і втопили ся.

— **Крадежи.** В Борівцях на Буковині селянка Євг. Стеткевичева розбила громадску касу і украла з неї 858 зр. Однако не довго ними тішила ся, бо жандармерия відобрала від неї ще 799 зр., а саму віддала до суду в Заставні. — В Коломиї украв в полудне дня 9-го с. м. невислідженний злодій з товарової каси державних зелізниць 1.100 зр.

— **Спілку на зиск і страту** завязали між собою два штудерні львівскі жидики і вели інтерес досить довго з добрим поводженем, доки аж вчера не удало ся одного з них прихопити та розбити ту чесну кумпанію. Інтерес свій вели спільники в досить простий спосіб, котрий хиба з нашими неповоротними людьми може удати ся. На пр. вчера так було: Один зі спільників торгував у селянина зпід Львова 200 яєць за 4 зр. Щоби затуманити купуючого, торгували ся оба злодії своїм звичаєм довго, бо яких дві години, а коли вкінци один з них перечислив яйця і уложив їх у власнім кошику та мав платити, станув другий спільник коло селянина та просив его, аби ему дав трохи тютюну до люльки. Недогадливий селянин згодив ся на те і відвернув ся від яєць до другого спільника, а тоді той що мав в кошику яйця, щез в товпі людий, не заплативши очевидно за куплений товар. На крик селянина зловлено одного зі спільників, того що брав тютюн, за другим поліция глядає.

— **Нещасливий жарт.** Підчас їзди зелізницею на шляху Севіляя-Кордова забавляли ся подорожні в однім купе, як могли. Один студент медицини мав з собою мертвецку голову і подорожні подавали єї один другому та бавили ся нею. Параз прийшла другому студентови нещаслива гадка, зробити собі з тою мертвецкою головою жарт. Голову поставили на патик, патик обвішали білою плахтою і виставили перед вікно сусідного вагону. То було в ночи. З сусідного купе почули подорожні один страшний крик, а потім наступила тишина. Коли поїзд задержав ся на близькій стациї і кондуктор заглянув до того купе, представив ся ему страшний вид: одна молода пані лежала мертва, друга, вже старша пані, конала, а старий мужчина бігав в купе божевільний. Виновники того нещасливого жарту ставили ся самі перед судом і вижидають кари.

— **Драмат на мори.** З Християнії доносять: Капітан норвеского корабля „Свен“, Нільс Валентінзен — котрий з своєю залогою, зложеною з сімох людий, прибув перед кількома днями до Лервік — привіз вість о пригоді, яка навіть в тяжкім житю моряків на північних морях належить до незвичайних. Корабель „Свен“ виплив перед шістьома тиждн͏ями з місцевости Арендоль на море для ловлі риб. В послідних чотирох днях подорожи час був дуже бурливий, тому постановлено вертати перед означеним з гори речинцем. Нагле буря змінила ся в оркан. Корабель був тоді 25 миль від Ставанґер. Морскі филї підіймали ся заєдно понад поклад. Около першої години побачено другий корабель, що жадав ратунку. По напруженю всїх сил залоги удало ся „Свенови“ підплисти до того корабля. Показало ся, що то був шведский корабель „Юрий Людвик“, що плив до Треллеборг. Корабель був продіравлений і кождої хвилї грозила ему погибель. Зі „Свена“ спущено мале човно з двома моряками, котрі мали закинути ратункову линву. Втім великаньска маса води притиснула човно до корабля, розірвала его на кусники і один чоловік пішов на дно. Другого човна не було. Шістьох людий на загроженім корабли кричали як божевільні. Але „Свен“ не міг їх ратувати і тому шведскі моряки кидали ся у розбурхані филї та старали ся добитись до него. Підпливли досить близько, але заки вспіли вхопити ратункові приряди, пірвав їх шалений вир і они всї потонули. Послідний на покладї потопаючого корабля лишив ся капітан. І він давав знаками пізнати, що хоче ратувати ся при помочи коркового поясу. Кинено ему довгу линву з привязаним на єї кінци бальком. Капітан, очевидячки добрий пливак, боров ся з филями з надлюдскою силою і щасливо вхопив за спасительне дерево, коли нагле удар филь закрутив „Свеном“. Рух той був такий нагальний, що линва зірвала ся і капітан пішов за своїми товаришами в морску безодню. „Свен“ держав ся кілька годин місця, на котрім лучило ся нещасте, але вже не добачено нїякого слїду залоги з затопленого корабля. Похоронна пісня моря була кінцем тої сумної події.

— **Консумция алькоголю** була на конґресї нїмецких лїкарів, що відбув ся в Франкфуртї, головним предметом нарад. Указано там на небезпечність, яка грозить суспільности з причини зросту консумциї алькоголю. „Алькоголь — сказав предсїдатель конґресу, професор Форель з Цуриха — заповнює наші вязниці, доми божевільних і підкопує здоровлє будучих поколїнь“. А дальше вказував, що вина в тім ділї спадає в части на лїкарів з причини недостаточного у них знаня науки психіятриї, котра ще доси не єсть обовязковим предметом викладів на виділах лїкарских. Вкінци вказав на то, ще товариства лїкарів, котрі припоручають своїм пацієнтам здержати ся від алькоголевих напитків, навіть по обезсилюючих хоробах, гордять ся в Англії, Норвеґії, Фінляндиї і Канадї сьвітлими здобутками. По основних дебатах ухвалив конґрес між иншим таку резолюцию: Нїякий стан не є більше обовязаний, покликаний і здібний до боротьби з алькоголїзмом, як лїкарский. Лїкарі поносять найбільшу часть вини за ширшане злощасного того налогу до алькоголю в наших часах. А нинїшний спосіб лїченя алькоголїків в домах для божевільних є з богато взглядів невідповідний.

— **Зрадлива любов.** В полевій коршмі в селї Глубокій жила гарна як лялька 13-лїтна Гудя Шнайдерівна, дочка коршмаря. Хоч Гудя в лїтах мала, однак уже так розцвила, як би 16-лїтна дївчина. В тій коршмі служив за паробка Микола Маринюк, хлопак як дуб, а що вже гарний мов писаний! Не дивниця, що далеко від сьвіта і людий Гудя і Микола зблизили ся до себе. Зпочатку говорили з собою при господарстві, потім щебетали при сьвіі соловейків у садочку, звичайно як влюблені. Але на тих вечірних сходинах якось придибав їх старий Шнайдер, та прогнав зараз Маринюка зі служби, а дочку відвів до Язлівця, до старої тїтки, щоби на ню уважала. Але хто вже був в силї так скоро розбити горячу любов! Гудя і Микола знов зійшли ся в Язлівци і знов вернули ся солодкі чари любови. А щоби вже нїхто не бороздив їм в любови, постановили втечи, а Гудя рішила ся і вихреститись, аби вже на віки получити ся з миленьким. І ось одного дня, коли Микола Маринюк зі своїм братом Павлом і з товаришем Грицьком Ризівским приїхали до Язлівця, Гудя присїла до них на віз і поїхали. Дорога вела саме попід батьківску коршму і Гудя вкрила ся перед оком родичів дергою і сїраком. Відтак заїхали вже щасливо до хати Мариняків. Там Гудя перебрала ся в хустку і сїрак. Так перебрану взяли обвозити всї три паробки по доокол͏ичних монастирях, але нїгде не хотїли приймити молоденької Гуді. Тогді зачала ся піша подорож Миколи з Гудею, щоби якось свою справу довести до доброго кінця. Але тимчасом рознесла ся вже широко між жидами вість про утечу дочки коршмаря з Глубокої. Якийсь пан придибав романтичну пару в дорозї, відобрав від Миколи Гудю і відіслав до дому. — Любовна тая ідилька завела Миколу та Павла Мариняків і Гриця Ризівского до слїдчої вязниці і на лаву обжалованих перед трибуналом в Тернополи за уведене, а Муколи ще й за провину з §. 127 з. к. При розправі показало ся, що Гудя за кілька місяців цїлком змінила ся; з жаркої єї любови до Миколи остав ся лише попіл. Она почала обжаловувати Миколу, що она впала жертвою его любови. Але при конфронтациї тих обох коханків Гудя запаленїла, замяла ся, коли тимчасом Микола дивив ся просто, увірений в свою правду. На тій підставі судиї присяглі заперечили вину всїх обжалованих. Микола був рад, що невірність жіноча не відбила ся на его шкірі, а Гудя — хто єї там знає, що она собі думає.

ручно довгими, лабатими буквами. А в тім листї стояло:

Любий Джон цїлу ніч молила ся і Тоня знає що робить, наза до вірджінїї де належить. нема місця для Тонї межи білими. забула зовсїм що она половина чорна єсть аж містер ґроттон і джон говорили і тоня вже не забуде. міс марі і джон були добрі для тонї і я молю ся за них аж до смерти і ще по тім.

Тоня.

Може в рік опісля приїхав Джон знову до Вірджінїї, де знайшов був Тоню; але зразу якась обава здержувала его і він не шукав за нею. Так ішов він раз не знаючи що робити, там, де по найбільшій части мешкають мурини, аж ось перейшла попри него якась груба муринка, а ему здавало ся, що він пізнав в нїй своячку Тонї.

— Я би хотїв побачити ся з Тонею, де она? — спитав фермер несьміливо.

— Тоня! — крикнула груба муринка голосно. — Она незадовго по тім, як тут вернула, померла. Ми обходили ся добре з нею, але она померла, таки так померла кілька місяців тому назад, точно так, як кажу.

— Від пропасницї? — спитав Джон голосом, як би чогось злякав ся.

— Нї — відповіла муринка і покивала поволи круглою головою. — То не була пропасниця, та й не знаю, що їй було.... от померла.... положила ся і померла, точно так, як кажу.

Господарство, промисл і торговля.

Торг збіжевий.

Львів дня 12 жовтня: Пшениця 6·80 до 7·25 зр.; жито 5·75 до 6·—; ячмінь броварний 6·— до 6·50; ячмінь пашний 4·75 до 5·50; овес 5·— до 5·75; ріпак 9·50 до 9·75; горох 6·— до 8·—; вика —·— до —·—; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·— до 4·50; гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 40·— до 50·—; шведска 35·— до 40·—; біла 35·— до 50·—; тимотка —·— до —·—; ганиж —·— до —·—; кукуруза стара —·— до —·—; нова 0·— до 0·—; хміль —·— до —·—.

Телеґрами.

Танґер 14 жовтня. Бувшого везира, котрий за заговір в користь Мулея Могамеда сидїв у вязници в Танґері, знайдено в кели неживого і покровавленого. Згинув, здаєсь, з чиєсь руки.

Константинополь 14 жовтня. Росийска чорноморска ескадра відплила з Трапезунту до Батума.

Софія 14 жовтня. Вчера розпочав ся тут процес в справі убитя Стамболова. Убийниками суть Ставрев званий Галїю, Бони Ґеорґев, Атаназ Зветанов, званий Талїю і візник Азоф. Процес відрочено, бо із 170 сьвідків не явило ся 31 а між тими 18 найважнїйших.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.